

ριον, ὃν δὲν δύνασαι νὰ προσπελάσῃς παρὰ διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ εὐσεβεστάτου, ἐκ-
λάμπροτάτου καὶ ἐντιμοτάτου.

» Ἄλλ' εἶχον μάθει τὸ ἐλάττωμά του καὶ τόσον τὸν ἐκολάχουσα, ὥστε ἐξημερώθη αὐθωρεῖ. Εἶναι ἐξηκοντούτης περίπου καὶ ἡ μοναξία, ἐν ᾗ ζῇ ἐν μέσῳ τῶν ὁρέων, δὲν κατάρθωσε νὰ τὸν ἀποκτηνώσῃ.

» Ἐξ αὐτοῦ ἔμαθον πληροφορίας, ὡς σὰς μεταδίδω.

» Πρὸ εἰκοσιν καὶ ἐνὸς ἐτῶν ἡ Μαρίνα Στρίκονε ἦλθεν ἐδῶ, φέρουσα μεθ' ἑαυτῆς παιδίον, ὅπερ τότε εἶχεν ἡλικίαν ἐνὸς μόνου μηνός.

» Ἡ γυνὴ αὕτη εἶχεν ἀθλίους τινὰς ἐξ-
δέλφους, ἐπαγγελομένους τοὺς σαλτιμπάγ-
κους καὶ τοὺς θηριοτρόφους, περιφερομένους δὲ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον. Ἐκτὸς τοῦ ἐπαγ-
γέλματος τούτου φαίνεται ὅτι ἐξήσκουν καὶ ἄλλο ἐπικερδέστερον, τὴν λήστευσιν δηλαδὴ τῶν ὁδοιπόρων, ὅσοι τυχὸν ἐφαίνοντο ἔχοντες καμμίαν οἰκονομίαν.

» Ἡ Μαρίνα ἐνοικίασεν οἰκίσκον πλησίον τοῦ πρεσβυτερίου καὶ ἐξῆ ἐκεῖ ἐκ τινος εἰσο-
δήματος, ὅπερ ἐλάμβανεν ἐκ Παρισίων.

» Εἶχε φήμην πλουσίας ἐν χωρίῳ, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἦσαν πτωχοὶ ὡς τὸν Ἰώβ.

» Πρωίαν τινὰ εὐρέθη νεκρὰ ἐν τῇ κλίνῃ τῆς, χωρὶς νὰ γνωσθῇ ἐκ τίνος ἀσθενείας ἐξε-
μέτησε τὸ ζῆν. Τὸ παιδίον ἦτο τότε δύο μό-
λις ἐτῶν. Οἱ ἐξάδελφοι ἤρπασαν πᾶν ὅ,τι περιεῖχεν ὁ οἰκίσκος καὶ ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἀτυχὲς παιδίον. Ἡ γραῖα τὴν ἐκάλει Ρο-
ζίταν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν ἐξα-
δέλφων ἦτο κάποιος Ρομύρος Ρόκας.

» Οὗτος εἶχεν ἀνέλθει δις εἰς τὴν νῆσον πρὸ τινων ἐτῶν· ἄλλ' ἐσχάτως ἐγνώσθη ὅτι ἀπέθανεν ἐκ τινος τυχαίου συμβάντος. Ἦτο ἐπικίνδυνος ληστής, μέθυσος καὶ κτηνωδίας παρορμιώδους. Φαντασθῆτε τί θὰ ὑπέφερε τὸ πτωχὸν παιδίον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! ἐπὶ τέλους τὴν παρέδωκεν ἀντὶ ποσοῦ τινος εἰς τινὰ Μιλανέζον, ὅστις βε-
βαίως θὰ ἦτο ὁ διδάσκαλος αὐτῆς Ζαθακός. Μετὰ τοῦτο οὐδεὶς ἔμαθε τί ἀπέγεινε.

» Τώρα ἐὰν ὁ Ραβὺ σὰς ἐδῶκε τὴν διεύ-
θυνσιν τῆς Μαρίνας Στρίκονε, ἐρωτήσατέ τον καὶ θὰ σὰς εἴπῃ ἂν αὕτη ἦτο ἡ τροφὸς τοῦ τέκνου τῆς συζύγου του καὶ τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ.

» Ἐγὼ ἐμμένω εἰς ὅ,τι εἶπα· καὶ θαυ-
μάζω πῶς τὸ πεπρωμένον δὲν ἔθεσε τὸν Ρο-
ζενδάλ ἀπέναντι τοῦ τέκνου του.

» Ὅπως δὴποτε αὕτη κατοικεῖ κατὰ τὴν ὁδὸν Πιγὰλ· ἐπισκεφθῆτέ την καὶ πληροφο-
ρηθῆτε περὶ πάντων.

» Δεχθῆτε κλ. ΡΟΥΜΠΙΝΩ»

— Ναί, εἶπεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, θὰ ἐ-
ρωτήσω τὸν Ζαθακὸν αὐτὸν καὶ θὰ ἴδωμεν· ἡ Ροζίτα αὕτη εἶναι πράγματι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ροζενδάλ.

» Ἐμεῖνε σκεπτικὴ ἐπὶ τινὰ ὥραν μὲ τοὺς δακτύλους αὐτῆς βεθυισμένους εἰς τὴν πυ-
κνὴν κόμην τῆς, συλλογιζομένη τίνι τρόπῳ ἡδύνατο νὰ κατασπαράξῃ τὴν καρδίαν τῆς μαρκησίας, ὅτε ἐλαφρὸς θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὸν ἐξώστην πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου.

Ἡ Μαρία ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀ-
φῆκε κραυγὴν.

Ἐν τῷ κενῷ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἔμε-
νεν ἀνοιχτόν, ἀνῆρ τις ἵστατο ὀρθίος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενεῖς, προσηλωμένους πρὸς αὐ-
τήν.

Ἦτο ὁ συζυγὸς τῆς Ἰωάννης λὰ Βιλ-
λωδαί.

ΙΕ'

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα δὲν ἐβράδυνε νὰ ὠφελῇ τῆς ἀδείας ἣν ἡ κυρία αὐτῆς τῇ ἐχορήγησε, καὶ περιβληθεῖσα μακρὸν μαν-
δύαν καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς πῖλον ἀπλοῦν διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐξοδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν κιγκλιδωτὴν μεγάλην θύραν τοῦ κήπου.

Ἐν τῷ κήπῳ πλῆθος περιπατητῶν ἐδρο-
σίετο ὑπὸ τὸ αὐτὸ φύλλωμα, ὅφ' ὃ ἐτέρ-
πετο ἄλλοτε ἐκεῖνη, ἥς τὰ χρονικά τῶν ἐρώτων Ἐρρίκου τοῦ Γ' διετήρησαν τὴν ἀνάμνησιν ὑπὸ τὸ δημῶδες ὄνομα τῆς ὠραίας Γαβριέλλης.

Ἡ νύξ διαυγὴς ὡς τὰς νύκτας τῆς ἀνα-
τολῆς, ἤνοιγε τὰς μελανὰς τῆς πτέρυγας, καὶ οἱ σωλῆνες τοῦ φωταερίου ἀνάπτοντες κατὰ διαστήματα, δὲν κατάρθουν νὰ δια-
λύσωσι τὸ ἡδύ σκίῳφω, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου οἱ πηγαινοερχόμενοι περιπατῆται ἐφαίνοντο ὡς φάσματα.

Ἡ Βαρβάρα διὰ τοῦ ἐλαφροῦ βήματός τῆς ἐφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Βελασκέ, καὶ ἐν τῷ ὑποδείχνοντι μέρει, εἶδεν ἄνθρωπον, ὃν ἐκ τοῦ ἀναστήματος ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ἐκεῖνος ὃν ἐζήτη.

Τότε ὁ ἐξῆς βραχὺς διάλογος, συνήρθη μεταξὺ των :

— Εἶναι μόνη ἡ κυρία σου;

— Ναί εἰς αἵθουσαν ἥτις βλέπει πρὸς τὸν κήπον.

— Καὶ οἱ ὑπηρεταί;

— Οἱ μὲν ἐξῆλθον, οἱ δὲ ἄλλοι εὐρίσκον-
ται εἰς τὸ διαμέρισμά των, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μονσῶ καὶ εἰς τὰ μαγειρεῖα κείμενα εἰς τὰ ὑπόγεια πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος.

— Πόθεν θὰ διέλθω;

— Θὰ σὲ ὁδηγήσω.

Καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του,

— Δὲν πρέπει νὰ με ἴδωσι μετὰ σοῦ, ἐπα-
νέλαθεν ἐκεῖνη, διότι ὅ,τι πράττω εἶναι κά-
κιστον· ἄλλ' εἰσθε σεῖς ὁ πραγματικὸς αὐ-
θέντης μου καὶ πρέπει νὰ σὰς ὑπακούσω. Ἐλθετε.

Καὶ διήλθον ὁμοῦ τὴν στενωπὸν ἥτις ἔφε-
ρε πρὸς τὰς κιγκλίδας τοῦ μεγάρου.

Τὰ μεγάλα δένδρα, ἅτινα ἐφωτίζοντο ἐξ ἐνὸς ἐκ τοῦ λευκοῦ φωτός τῶν ἀστέρων καὶ ἐξ ἄλλου ἐκ τοῦ χρυσοῦ φωτός τοῦ φω-
ταερίου, τοὺς ἐκρυσπτο ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν πολλῶν.

Ἦκουοντο ἐπὶ τῶν ξυλίνων καθισμάτων λέξεις ἀκατάληπτοι, ψυθυριζόμεναι εἰς τὸ οὐς παρὰ νεαροῦ ζεύγους ἐκεῖ που καθημένου ἢ συνήρπαζον νεύματι, ἢ βραχίονα περὶ τὴν ὁσφὺν νέας γυναικὸς δεικνύοντα τὸ εἶδος τῆς συνομιλίας, ἥτις ἐλάμβανεν ἐκεῖ χώραν.

Καθόσον ἐπλησίαζον τὰς ἄκρας τοῦ με-
γάρου τοῦ τοποθετημένου περὶ τὸν μαγικὸν ἐκεῖνον κήπον, ἀπεμονοῦντο καὶ δὲν ἐβρά-
δυνον νὰ εὐρεθῶσι μόνον, ὅπισθεν δὲ τοῦ ἐκ

φύλλων παραπετάσματος, ὅπερ τοὺς ἐκρυ-
πτε κατὰ τὸ ἡμισυ, ἀντίκρουσαν τὰ ἀνοι-
κτὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ἐνθα ἡ κρεολὸς ἠγρύπνει.

Ἡ Βαρβάρα ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου αὐτῆς καὶ τῷ εἶπεν·

— Ἐκεῖ εἶναι.

Ἐβάδισαν βήματά τινα ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν, εἴτα ἡ Βαρβάρα ὤθησε τὴν μικρὰν θύραν καὶ δεικνύουσα τὸν ἐξῶ-
στην εἰς τὸν Ἰωάννην λὰ Βιλλωδαί·

— Ὑπάρχει ἐκεῖ πού εἰς τὴν γωνίαν, τῷ εἶπεν, ἔδρα τις· εἰσέλθετε ἀθουρῶως καὶ δια-
σκελίσατε τὸν ἐξώστην.

Τὸν ἐκύτταξε τότε διὰ βλέμματος τόσον ἱκετευτικοῦ, ὥστε ἐκεῖνος τὴν ἠννόησεν.

— Μὴ φοβῆσαι, τῇ εἶπεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἤκουσεν ἡ κρεολὸς τὸν ἐλαφρὸν θόρυβον ὅστις τὴν ἐτάραξεν.

Ὁ Ἰωάννης λὰ Βιλλωδαί ἐπόμενος τῇ συμβουλῇ τῆς ὑπηρετρίδας, ἤρπασε δι' ἐνὸς μόνου κινήματος τοὺς γύρους τοῦ μαρμαρί-
νου κιγκλιδώματος τοῦ ἐξώστου.

Ὅταν ἐγνώρισεν τὸν συζυγὸν τῆς ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐθουρήθη ἐπὶ τινὰ στιγμὴν, ἀλλ' ἦτο γενναία.

Ἀνέλαβε τάχιστα τὴν ψυχραιμίαν τῆς.

Ἐσυρε τὸ συρτάριον τῆς τραπέζης πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθητο, ἔλαβεν ἐκεῖθεν πολὺ-
κροτον καὶ τὸ ἔθεσεν ἐπ' αὐτῆς καὶ πλη-
σίον τῆς χειρὸς τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

Η ΓΕΙΤΩΝ

Διήγημα FÉLIX FRANK

Α'

Συνηντήθησαν διὰ πρώτην φοράν ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Λουξεμβούργου κατὰ μῆνα Μαΐου ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν.

Ποῖος Παρισινός, ποῖος ταξιδιώτης δὲ ἠγάπησε τὴν γωνίαν ταύτην, τὴν πρασινὴν καὶ ἀνθισμένην, μὲ τὰ ὠραῖά τῆς ἀρώματα τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουν τὴν ἐξοχὴν;

Πόσοι ἔρωτες δὲν ἤρχισαν ἐκεῖ μεταξὺ γριζέττας, ἥτις περιεπάτει ἀναπνέουσα τὴν πρωϊνὴν ὁρὸσον, καὶ σπουδαστοῦ, ὅστις ἐρρέμ-
βαζε μὲ τὸ βιβλίον ἀνοιχτόν εἰς τὰς χεῖρας ἀποφεύγων νὰ ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ Βέρθα ἦτο δεκαοκταετίας τότε, μὲ ὀ-
φθαλμοὺς κυανοὺς, μὲ κόμην ξανθοχρουν, μὲ θελκτικὸν μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἄφηνε νὰ φα-
νῆται διπλὴ σειρά μικρῶν μαργαριτῶν.

Ἰούλιος ἦτο νεανίας εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ζωηρός, εὐφυής, μὲ εὐρὺ μέτωπον, μὲ μά-
ρους ὀφθαλμοὺς, μὲ κόμην καστανόχρουν.

Ἀντίθεσις χαρακτηριστικῶν. Καὶ μὴ πᾶς δὲν εἶναι νόμος τῆς φύσεως οἱ μελαγχροὶ νὰ ἀγαπῶσι τὰς ξανθὰς καὶ οἱ ξανθοὶ νὰ ἀγαπῶνται ἀπὸ τὰς μελαγχροίνας;

Ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα περιπαθῶς. Καθ' ἑκάστην σχεδὸν συνηντῶντο μετ' ἀπεριγρά-
πτου χαρᾶς. Ἐπὶ τοῦ ἀγαπημένου θρανί-
ων, εἰς τὸ βάθος δένδροστοιχίας, τὴν ὁποῖαν

ἀπηξίου τὸ πλῆθος τῶν περιπατητῶν, ὁ Ἰούλιος συνδιελέγετο μετὰ τῆς Βέρθας του, τῇ ὁμίλει χαμηλοφώνως περὶ ἔρωτος, περὶ βασιάνων, περὶ ἐλπίδων ! Ἡ Βέρθα ἤκουεν, ἐγγελα, ἀπῆντα χάριεντιζομένη, τῷ ἔρριπτεν βλέμμα περιπαθὲς ἢ εἰρωνικόν. Πάλιν ὁ Ἰούλιος ἐξηκολούθει τὴν ρητορίαν του, παρεπονείτο διὰ τὴν σκληρότητά της, παρεκάλει, ἰκέτευε, παρεφέρετο, ἀλλ' ἡ Βέρθα, καθισταμένη σοβαρά, ἠγείρετο λέγουσα :

— Χαῖρε, κύριε Ἰούλιε.

Τὴν ἐκράτει ἐκ τῆς ἐσθῆτος, προσεπάθει ἀκόμη νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασίν της. Ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, τῷ ἀπηγόρευε πάντοτε νὰ τὴν ἀκολουθῇ καὶ ἡλάττου τὴν σκληρότητα τῆς ἀρνήσεώς της μὲ τὸν γλυκὺν καὶ μαγευτικὸν τόνον, διὰ τοῦ ὁποίου προέφερε τὰς ἀπλᾶς ταύτας λέξεις :

— Καλὴν ἐντάμωσιν, Ἰούλιε !

Καὶ ταχέως ἐξηφανίζετο ὡς ἀστραπὴ καὶ ὁ Ἰούλιος ἔμενε στιγμὰς τινὰς ἀκίνητος, νομίζων, ὅτι ἔβλεπεν ἐνώπιόν του τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν λευκὸν πῖλον τῆς δραπέτιδος, ἥτις ἦτο ἥδη πολὺ μακράν.

— Μὲ περιπαίζει, ἐκράυγαζεν αἴφνης καταλαμβανόμενος ὑπὸ πείσματος παραφόρου, ἀλλὰ θὰ ἴδωμεν ἐὰν θὰ κατορθώσῃ ἄλλοτε νὰ μοῦ ξεφύγῃ, καθὼς σήμερον.

Τὴν ἐπομένῃν συνηντῶντο, ἀλλὰ παρὰ φρων ἐκ τοῦ ἔρωτος, δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, δὲν ἀπεφάσισε νὰ παραβιάσῃ τὴν αὐστηράν ἀπόφασιν τῆς ὠραίας του Βέρθας, φοβούμενος μήπως τὴν ἀπολέσῃ διὰ παντός.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν παρεφέρετο περισσότερο ὁ ἔρως του, κατὰ τὸ φαινόμενον συγκρατούμενος, ἀνεστάτου ἤδη τὸ λογικόν του. Τί ἤθελε λοιπὸν ἡ Βέρθα ; Ἄν τὸν ἡγάπα, πρὸς τί ἡ ἀκατανίκητος αὕτη ἀντίστασις ; Ἄν δὲν τὸν ἡγάπα πρὸς τί τότε ἤρχετο ; Ἄν δὲν ἀπέκρουε τὸν ἔρωτα τοῦ Ἰουλίου, ἐὰν ἀνταπεκρίνετο εἰς αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τῆς καρδίας, διὰ τοῦ μειδιάματος, πρὸς τί ἐδίσταζε καὶ ἐφοβείτο ; Ὑπὸ τὰ δένδρα καὶ τὸ ἔσχα τῶν πτηνῶν κατὰ τὴν ἀνοιξὶν ὅταν τις ἔχει ἡλικίαν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ὁμιλεῖ περὶ ἔρωτος εἰς κόρην περιπαθῇ δέκα ὑκτὼ ἀριθμοῦσαν Μαῖους καὶ ἀγαπᾶται ὑπ' αὐτῆς, ἡ ζωὴ εἶνε τὸσον οὐσκωλός ; Πρέπει αὕτη νὰ ἀνθίσταται εἰς ἐρωτικούς ἀσπασμούς καὶ εἰς τί ὠφελεῖ νὰ εἶνε τις νέος, ὅταν δὲν ἀγαπᾶται καὶ δὲν ἀγαπᾷ, ὅταν δὲν ἀπολαύῃ τῆς νεότητος ; ...

Ὁ Ἰούλιος ἐσκέπτετο ὅλα αὐτὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐψιθύριζεν : « Οἱ κυανοὶ σου ὀφθαλμοί, ἀγαπητὴ μου Βέρθα, καὶ τὸ γλυκύ σου τὸ μειδιάμα, πότε θὰ μοὶ ἀνήκουσιν ; »

Ὁ Ἰούλιος ἦτο πλούσιος, εἶχε γονεῖς πολὺ πλουσίους, τοῦτέστι ἐκέκτητο τὸ μέσον νὰ ἐμβαθύνῃ, ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ δικαίου ἢ τῆς ἱατρικῆς, ἀφ' οὗ ὑπὸ ταιαύτας περιστάσεις ἦτο κύριος τῶν πράξεών του ἐν πόλει, καθὼς οἱ Παρίσιοι. Ἀλλ' ἀφ' οὗτο ἡγάπησε τὴν Βέρθαν, ὁ Ἰούλιος ἀπέφυγε τοὺς συμφοιτητάς του καὶ ἐπεδίωκε τὴν ἐρημίαν μετὰ τῆς μανίης ἐκείνης, μεθ' ἧς ἄλλοτε ἐπέζητει τὴν τύρβην. Ὡνειροπόλει, αὐτός, ὅστις οὐδέποτε ὠνειροπόλησε, καὶ συνέθετε στίχους δι' αὐτήν, αὐτός, ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξε ποιητῆς ! Ἡ Βέρθα ἦτο εὐτυχὴς ἀναγι-

νώσκουσα τὰ ποιήματά του καὶ τὸν ἡγάπα, ὅσον δύναται κόρη, ἀθῶα ὡς ἐκείνη, νὰ ἀγαπήσῃ περισσότερο. Ὡ ! πόσον ἡ καρδία της ἐκτύπα, πόσον ἠρρυθρία ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ αἰδημοσύνης, ὅσας τὸν ἐβλεπε νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ μέρος τῆς κατόπιν νὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν χεῖρά της, ἵνα τὴν κρατήσῃ ἐπὶ πολὺ αἰχμαλώτον ! Ἡ λεπτοκαμωμένη ἐκείνη χεὶρ μὲ τοὺς μικροὺς δακτύλους δὲν ἦτο χεὶρ ἐργατίδος ! Πόσαι διακεκριμέναι νεάνιδες θὰ τὴν ἐζήλευον !

Ἐπροχώρησα, χωρὶς νὰ σὰς εἶπω, πῶς ἔζη ἡ Βέρθα. Δὲν ἐχειρίζετο τὴν βελόνην, ἀλλὰ τὸν χρωστήρα ἐξεπόνει διαφόρους ζωγραφίας ἐπὶ τῶν ριπιδίων καὶ ἐπειδὴ εἶχε καλαιοθησίαν καὶ ικανότητα, ἐκέρδιζε τὰ πρὸς τὸν ζῆν.

Ἀποσυρμένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὡς πτηνὸν ἐν τῇ φωλεᾷ του, ἐζήρχετο μόνον δι' ὑποθέσεις καὶ διὰ τὸν Ἰουλίον της, τὸν ὁποῖον συνήντα τὴν πρῶϊαν εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας εἰργάζετο τὰ ἄνθη, τὰ δένδρῦλλα, τὰ φανταστικά πτηνὰ ἐξωγραφίζοντο ὑπὸ τὴν χεῖρά της, ὡσεὶ ζῶντα, ὡσεὶ ἐκ θαύματος ἀναφαινόμενα. Ὁ Ἰούλιος δὲν τῇ εἶπεν οὔτε λέξιν περὶ τοῦ εἶδους τῆς ἐργασίας της, φοβούμενος, μήπως τὴν δυσαρεστήσῃ. Ἀλλως τε, νῦχαριστεῖτο βλέπων, ὅτι ἡ Βέρθα δὲν ἦτο οὔτε τυχαία ἐρωμένη, οὔτε κόρη ἀπὸ τὰς πτωχὰς ἐκείνας, αἵτινες, ὑπεικούσαι εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς πενίας, παραδίδονται εἰς τὴν πρώτῃν ἀποπειραν. Θὰ τὴν ἐσέβετο τὸσον, ἂν αὕτη δὲν ἀνθίστατο ; Ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄνδρες ἱκανοὶ νὰ μὴ καταχρασθῶσι τὰς περιστάσεις κατὰ τῆς τιμῆς γυναικός, ἥτις ἀρνείται νὰ παραδοθῇ μὴ θέλουσα νὰ γείνῃ ἐρωμένη των, ὅπως καταστῇ κατὰ τὴν ἀντικείμενον τῆς ἀηδίας ἢ τῆς ἀδιωφορίας των.

Μείνασα ὀρφανὴ ἐνωρίς ἡ Βέρθα, ἐμεγάλωσεν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν γηραιᾶς θείας, ἥτις ἐπρονόησε νὰ μεταφυτεύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀνεψιάς της ὅλα τὰ χαρίσματα, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκείνη περιεκοσμεῖτο. Ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἀνατραφεῖσα ἡ Βέρθα ἦτο ἐπόμενος νὰ παραγάγῃ ἐντύπωσιν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Ἰουλίου. Διότι κατ' ἀρχὰς μὲν αἰσθημα ἀπὸ τὰ συνήθη τὸν ἔφερεν ἐπὶ τὰ ἴχνη αὐτῆς, ἀλλ' ὅτε παρετήρησεν, ὅτι ἡ Βέρθα ἦτο τεθωρακισμένη διὰ πραγματικῆς ἀρετῆς καὶ ὅτι ἐνόει νὰ ἀγαπήσῃ, ὡς ἀγαπῶσιν αἱ ἐντιμοὶ κόραι, τὸ αἰσθημα ἢ μᾶλλον τὸ πείσμα, ὅπερ κατ' ἀρχὰς τὸν παρέσυρε, μετεβλήθη εἰς ἔρωτα ζωηρόν καὶ περιπαθῇ.

Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου, χεὶρ ἤγγισε τὸν βραχιόνά του καὶ φωνὴ γυναικὸς τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς :

— Καλὴν ἡμέραν, ἀγαπητέ μου, πῶς πηγαίνουν οἱ ἔρωτες ;

Ὁ Ἰούλιος ἐσκήρτησε. Γυνή, ἡλικίας περὶ πέντε ἐτῶν, μὲ κόμην καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς μέλαινας, μὲ τὸ ὕψος θρασὺ καὶ ὀργίλον, εἶχε σταματήσει πλησίον του.

— Ἀ ! εἶσαι σύ, Βαλερία, εἶπε προσπαθῶν νὰ συνέλθῃ καὶ ψελλίζων : Καλὴν ἡμέραν.

— Ναί, ἀγαπητέ μου, εἶμαι ἐγώ ! Καθὼς φαίνεται, προτιμάτε τώρα τοὺς πρῶτους περιπάτους ἀπὸ τοὺς νυκτερινούς ;

— Κάμνει τὸσον ὠραῖον καιρὸν, ἀπῆντησεν ὁ Ἰούλιος, κατ' ὀλίγον συνερχόμενος εἰς ἑαυτόν.

— Καθὼς βλέπω, στενοχωρεῖσθε μαζί μου, διότι εἶμαι παλαιὰ ἐρωμένη σας, δὲν ἔχει οὕτως ;

— Βαλερία ! Βαλερία ! δι' ὄνομα Θεοῦ, ὄχι παράπονά ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ἐνόει νὰ σιωπήσῃ, — Τότε ἀπέρχομαι, εἶπεν ὁ Ἰούλιος κάτωχος ἐκ τῆς ὀργῆς. Διὰ τῆς βίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶσαι ἐρωμένη μου.

Καὶ ἀπεμακρυνθὴ ἀπ' αὐτῆς ὀλίγα βήματα. Ἡ Βαλερία τὸν ἠκολούθησε καὶ χαμηλώνουσα τὴν φωνήν :

— Ἡσυχασε, Ἰούλιε, εἶπε. Δὲν θὰ εἶπω πλέον ἀνοησίας... Ἰδοὺ... εἶμαι ἡσυχος... Μόνον, ὅταν εἶδα τὴν νέαν ἐρωμένην σου, ἐκείνην τὴν κοῦκλαν ἀπὸ κερί, χάριν τῆς ὁποίας μὲ ἐγκατέλειπες, ἐνόμισα, ὅτι θὰ ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν λύπην μου ! Τὴν μισῶ ! Ναί, ἠθέλησα νὰ σοῦ εἶπω ἀκόμη μίαν φορὰν, ὅτι σ' ἀγαπῶ, ὅτι σοὶ ἀνῆκω καὶ ὅτι δὲν εἶχες δίκαιον νὰ μὲ ἀφήσῃς χάριν αὐτοῦ τοῦ πλάσματος. Μήπως αὕτη θὰ σ' ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ ἐμέ ;

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἐκράυγαζεν ὁ Ἰούλιος ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Διὰ τί μὲ κατασκοπεύεις ; Ἄν μὲ ἡγάπα, ἂν μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη, καθὼς ἰσχυρίζεσαι, μὴ μ' ἐνοχλῇς μὲ τὰς ἀνοησίας σου. Εἶνε γελοῖον, εἶνε φοβερόν ! Μήπως εἶμαι σκλάβος σου ; Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει. Καὶ ἐπειτα, πόθεν γνωρίζεις, ὅτι ἔχω ἄλλην ἐρωμένην ; Ποῦ τὴν εἶδες ;

— Ἐκεῖ... περιμένει κάποιον, σέ, σέ.

Καὶ ἡ Βαλερία ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς τὴν δειροστοιχίαν, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο ἡ θέσις τῶν συνεντεύξεων.

— Ἐ, λοιπόν, ναί ! μὲ περιμένει ἐκεῖ κόρη, ἥτις δὲν εἶνε, ὅπως νομίζετε δεσποινὴς Βαλερία. Πηγαίνω νὰ τὴν συναντήσω καὶ σὰς ἀπαγορεύω, προσέξτε καλὰ, σὰς ἀπαγορεύω νὰ τὴν πλησιάζετε ἢ νὰ τὴν ὑβρίζετε, διότι εἶνε ἀξία σεβασμοῦ καὶ τὴν σέβομαι. Χαῖρε.

— Καλὰ ! εἶπεν ἡ Βαλερία κατηφής, μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα. Χαῖρε ! Μὴ στενοχωρῆσθε ! Δὲν θὰ σὰς στενοχωρήσω πλέον... ἀγαπᾶτε τὴν κόρην αὐτήν, ἥτις σὰς ἀρμόζει, ἥτις εἶνε ἀξία σεβασμοῦ !

[Ἐπεται συνέχεια].

ΚΩΝΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐν Ἀθῆναις Δικαστηρίοις.

Διεύθυνσις Γραφείου :

Ὁδὸς Πινακωτῶν, ἀριθ. 10.

ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Σχλήμαν, ὁδὸς Πανεπιστημίου.